

REPUBLIK
VISOKI UPRAVNI SUD
Z A
Franki

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	22.12.2017. 9:33:57	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/17-01/100	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-17-3	spis	0

slovni broj: UsII-94/17-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Sanje Štefan, članica vijeća, te sudske savjetnice i zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane Općine Veliko Trgovišće, Stjepana Tuđmana 2, Veliko Trgovišće, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanja potvrde o pravu puta, na sjednici vijeća održanoj 9. studenog 2017.

presudio je

I Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije, klasa: UP/I-344-03/16-11/171, urbroj: 376-10-17-25 od 10. travnja 2017.

II Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama u k.o. Veliko Trgovišće, a koje su u vlasništvu odnosno pod upravom Općine Veliko Trgovišće te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta, a točkom II utvrđuje se visina naknade za pravo puta na tim nekretninama u iznosu od 43.362,59 kn godišnje. Točkom III izreke rješenja obavezan je tužitelj da utvrđenu godišnju naknadu iz točke II rješenja plati u roku od 30 dana od zaprimanja rješenja i potvrde o pravu puta a točkom IV izreke naloženo je tužitelju da u roku od 30 dana dostavi Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti dokaz o uplati naknade za pravo puta koja je utvrđena točkom II navedenog rješenja.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. Opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnine za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI). Navodi da je tuženik po službenoj dužnosti pokrenuo postupak inspekcijskog nadzora nad tužiteljem dana 23. lipnja 2016. godine donio rješenje kojim je tužitelju naložio niz obaveza vezanih za izradu geodetskog elaborata za EKI na cijelom području općine uz prijetnju novčane kazne. Ističe da je u cijelosti postupio u skladu s tim rješenjem. Ravnatelj tuženika je dana 10. travnja

2017. godine donio osporeno rješenje čiji je sastavni dio priložena potvrda o pravu puta broj: 8355 i tablica 1.

Tužitelj ističe da je u konkretnom slučaju došlo do pogrešne primjene materijalnog prava budući da je tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja općini, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za niz nekretnina koje se ne nalaze u vlasništvu općine niti su opća dobra pod njezinim upravljanjem. Tužitelj smatra da takvim postupanjem tuženik povrijeđuje članak 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama koji propisuje obvezu infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine. Ako je usporedbom popisa nekretnina iz točke I izreke pobijanog rješenja i podataka iz tablice 1 koja je sastavni dio rješenja mogu utvrditi da su izrijekom rješenja obuhvaćene i nekretnine za koje iz tablice zemljišno knjižnih izvadaka na temelju kojih je izdana potvrda o pravu puta uopće ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu općine ili da bi se radilo o općim dobrima kojim upravlja općina. Sasvim suprotno iz zemljišnih knjiga i tablice 1 proizlazi da je riječ o nekretninama koje se u zemljišnim knjigama vode kao javno dobro u općoj uporabi bez naznake vlasnika odnosno upravitelja.

Ističe da se općina nije legitimirala u postupku odnosno nije sukladno članku 5. stavku 1. Pravilnika dokazala da je upravitelj javnog dobra u općoj uporabi pa stoga predlaže da se osporeno rješenje poništi.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16 i 29/17. dalje u tekstu: ZUS) da dostave odgovor odnosno očitovanje na navode tužbe.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da iz posebnih propisa posebno Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, Zakona o zemljišnim knjigama podredno Zakona o komunalnom gospodarstvu i Zakona o cestama proizlazi kojim dobrima jedinica lokalne samouprave upravlja. Poziva se na odredbu članka 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu te uz to dodaje kako iz članka 101. Zakona o cestama jasno proizlazi da je nerazvrstana cesta zajedno s nogostupom javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Također se poziva na stajalište ovog Suda izraženo u presudi Us-1205/2006 od 15. siječnja 2010. prema kojem je suglasnost jedinice lokalne samouprave u postupku za ishođenje lokacijske dozvole potrebno u skladu s odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu bez obzira na okolnost u čijem vlasništvu se trenutno nalazi zemljište preko kojeg bi prometnica prolazila. Isto tako se poziva i na stajalište Ustavnog suda izraženo u odluci broj U-3338/15 kao i na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2311/11 kojom je navedeno da nije odlučno zemljišno knjižno stanje nekretnine već faktično stanje na terenu kao i na presudu Županijskog suda u Dubrovniku broj: Gž-1028/10 i Županijskog suda u Varaždinu broj: Gž-1609/15 koje su sukladne navedenoj odluci Ustavnog suda odnosno presudi Vrhovnog suda. Poziva se na odredbu članka 87. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi ("Narodne novine" 90/92.) te odredbu članka 360. Zakona o vlasništvu prema kojoj se upisi društvenog vlasništva s upisanim pravom korištenja za korist prednika današnje općine smatraju upisima vlasništva. Kako prema odredbi članka 8. stavka 3. Zakona o zemljišnim knjigama ne postoji dužnost istraživanja izvanknjižnog stanja smatra da ova dužnost postoji ako je riječ o vlasništvu uspostavljenom na temelju samog zakona. U konkretnom slučaju te se pravilo odnosi na nekretnine koje su po sili zakona prenesene u vlasništvu jedinice lokalne samouprave premda ona nije u zemljišnoj knjizi upisana kao vlasnik.

Osim toga objašnjava pojam prava puta i smatra da tužitelj ne može izvršavati svoje zakonske obveze, a to ne mogu niti drugi operatori elektroničkih komunikacija ako tužitelj nema osiguran fizički pristup svojoj EKI, a osporenim rješenjem tužitelju je omogućeno

nesmetano korištenje svih nekretnina. Navodi da je podnositelj zahtjeva faktično vlasnik nekretnina odnosno upravitelj općeg dobra te mu prema mišljenju tuženika određena naknada za pravo puta koja predstavlja pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora EKI te javnog interesa za razvoj tržišta i elektroničkih komunikacija u smislu članka 29. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 6. i 11. i članka 28. stavka 6. te članka 29. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14.-dalje: ZEK).

Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. navedenog Zakona propisano je da su u nadležnosti agencije uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Odredbom članka 28. stavka 6. ZEK-a propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. tog Zakona te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske što obuhvaća trajanje, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinice lokalne i područne samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe.

Navedeni zahtjev podnesen je u smislu odredbe članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. –dalje u tekstu: Pravilnik) kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina može pred HAKOMOM pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. ovog članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izvesti potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.). U svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe tuženik u tijeku postupka od tužitelja zahtijeva dostavljanje podataka koje Pravilnik propisuje odredbom članka 3. kao sastavni dio zahtjeva infrastrukturnog operatora u svrhu izdavanja potvrde o pravu puta. ZEK kao i Pravilnik propisuju ovlasti upravitelju općeg dobra odnosno vlasniku nekretnine da od agencije traži utvrđivanje infrastrukturnog operatora EKI izgrađena na tim nekretninama i utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi zaključak da ovakav zahtjev treba biti potkrijepljen dokazom o vlasništvu nekretnine odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da je podnositelj zahtjeva upravitelj općeg dobra. U provedenom postupku tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu te je sve te nekretnine podveo pod vlasništvo odnosno upravu zainteresirane osobe. Navedeno utvrđenje protivno je podacima sadržanim u Tablici 1 koja je sastavni dio tog rješenja koja sadrži podatke o vlasniku odnosno upravitelju za svaku pojedinu nekretninu. Iz navedenog slijedi da je izreka osporenog rješenja

u suprotnosti sa obrazloženjem odnosno sa njezinim sastavnim dijelom Tablice 1. Ovaj Sud ne prihvaća razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju rješenje kao i odgovoru na tužbu a kojima opravdava utvrđenje prema kojem su sve navedene nekretnine u vlasništvu odnosno pod upravom općine Veliko Trgovišće iako to ne proizlazi iz zemljišno-knjižnog stanja. Naime, faktično stanje nije mjerodavno u postupku kojeg tuženik provodi po zahtjevu iz odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a, budući da ova odredba i ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator mora plaćati. Također obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgradio EKI odnosno ako je EKI izgrađena na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra. Pri tome nije od utjecaja pozivanje tuženika na stajalište koje ovaj Sud kao i drugi sudovi izrazilo u odlukama koje se ne odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta niti za izdavanje potvrde o pravu puta.

Prema ocjeni ovog Suda neprihvatljiv je i na zakonu neosnovan zaključak tuženika prema kojem Zakon o elektroničkim komunikacijama uspostavlja ravnotežu između prava i obveza u kojem smislu tužitelj ne može tražiti od zainteresirane osobe da omogući nesmetani pristup EKI ako nije spremna platiti odgovarajuću naknadu, dok bez nesmetanog pristupa EKI tužitelj ne može osigurati cjelovitost i sigurnost kako svoje mreže, mreže ostalih operatora, korisnika koji su s njim povezani tako i opći interes Republike Hrvatske. Naime plaćanje odnosno neplaćanje naknade za pravo puta koja čini teret ne nekretnini na kojoj je izgrađen EKI niti se može staviti u odnos niti može uvjetovati obvezu tužitelja kao infrastrukturnog operatora u obavljanju poslovi koji su potrebni radi osiguranja cjelovitosti i sigurnosti EKI.

Iako tužitelj tužbu podnosi zbog svih zakonom propisanih razloga, a time i zbog pogrešno odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, relevantni tužbeni navodi odnose se isključivo na povredu zakona. Iz naprijed navedenih razloga Sud je utvrdio da su rješenjem tuženika povrijeđena kako pravila postupka tako i odredba materijalnog prava zbog čega je tužbeni zahtjev uvažio i rješenje tuženika poništio.

S obzirom na sve navedeno trebalo je temeljem odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci pod točkom I. a odluka pod točkom II. temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 9. studenog 2017.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštení službenik

